

KRÚDY GYULA A MARGITSZIGETROL. — Az író halálának ötvenedik évfordulójáról emlékeztek meg napjainkban a magyar sajtó és irodalom. Egyik legnagyobb hatású prózaírónk népszerűsége kötetelnek új kiadásával egyre jobban növekszik. Az olvasó a felfedezés izgalomával veszi kézbe a rendkívüli képzelőerővel és színes, láttató stílussal megáldott írásműveket. Egyik cikkében a Margitszigetről ír. (A mai Margitsziget, 1927.) Páratlan megjelenítő erővel idézi elénk a milió és egy bizonyos nap hangulatát. „Nagyboldogasszony napjára virradtunk, tűzpiros szemmel tekint alá a fali kalendártum az egykori barátkolostor öreg faláról, a magyarok ünnepnapja lelkendezve, örök ifjúsággal, soha el nem múló szeplőtelenességgel harsan jó! együtt a lombok közül a hajnali széllel”

Krúdy sok időt töltött a Margitszigeten, s nem egyszerű áhítattal emlékeztek azokra a régi korokra, amikor jámbor életek szentelték meg e szigetet. Szent Margit kivételes lényé ott érződik a környék minden talpalatnyi helyén, s a csodateremtő forrás világnézetre való tekintet nélkül jótékonúan hat sok-sok személyre. Az író a visszatérő hit áradó erejével vall minderről, amely azóta nem érintette őt, amióta a podolini kegyes atyák kolostorát elhagvta. Meggyőződése, hogy egy-egy ünnepnap, mint a már buzgón felidézett Nagyboldogasszony derűs napja is, színeiben, belső tartalmában jobbá és nemezebbé formálja az embert. „Az ég kékebb, a felhő fehérebb, a lomb zöldebb ezen a napon. A napszékér tüzezebben indul el Magyarországra felé, mintha minden erejére, tehetségére szüksége volna ezen a napon, hogy szolgálhasson annak az isteni Anyának, akinek ez a nap rendeltetett emlékezetére.”

(szeghalmi)